

[Aksel Larsen.]

ningen, der er skyld i valutakrisen, fordi den bruger for meget, så skal man erkende, at der ikke er nogen berettigelse i at forlange, at befolkningen gennem tvungen forbrugsnedskæring skal klynke det porcelain, som regering og folketingsflertal har slået i stykker ved den måde, man leder Danmarks økonomiske politik på.

Det er indlysende, at vi kommunister ikke kan medvirke til at gennemføre den kriseplan, regeringen kommer med, og det kan ikke stemme os mildere, at man, som jeg allerede har sagt, har forsøgt at indsukre de beske piller en lille smule. Vi mener slet ikke, det er den vej, der skal gås, og vi finder det fuldkommen berettiget, når arbejderklassen allerede på forhånd har protesteret. Det synes man ganske vist ikke at kunne forstå indenfor regeringspartiet. Den højtærede statsminister har givet ondt af sig i anledning af disse protester, og formanden for Københavns Fællesorganisation, hr. Bjørklund, har sagt, at han begriber ikke, arbejderne kan protestere imod noget, de ikke kender. Nu har man jo kendt det i et par uger, i hvert fald har man vidst, i hvad retning regeringens forslag ville gå; der var ingen tvivl om, at det var forbrugsbegrænsninger ved hjælp af indirekte skatter, regeringen tilstræbte. Når man så oven i købet vidste, regeringen havde planer om, at det hele skulle gennemføres fra lørdag nat til mandag morgen, tror jeg, man vil erkende, at hvis arbejderne ville tilkendegive deres mening om sagerne, kunne de simpelt hen ikke begynde for tidligt. Jeg finder, at disse protester fra arbejdernes side er yderst velberettigede, de er yderst velbegrundede.

Af det, jeg allerede har sagt, fremgår ikke alene, at vi kommunister ikke kan støtte de foranstaltninger, regeringen foreslår, men også, at vi mener, man skal gå en helt anden vej; man skal angribe ondet ved roden. Jeg vil ikke gå så vidt — selvom det kunne være fristende — at jeg vil sige, man skal se hurtigst muligt at få Danmark meldt ud af Atlantpagten og alt, hvad dertil hører, for så vidt behøver man ikke engang at gå for at rette valutaen op, men jeg vil sige, at Danmark skal give sig til at føre en selvstændig økonomisk politik og en selvstændig dansk politik, også hvad udenrigspolitikken angår, og samtidig gennem-

føre betydelige besparelser på det militære område. Så kommer vi ud af valutakrisen, og så bliver det ikke nødvendigt at skære befolkningens forbrug ned; så bliver det tværtimod muligt at lade befolkningen forøge sit forbrug, og det bliver navnlig muligt at holde alle de løfter om social forbedring, der blev givet i 1953. Pengene dertil kan skaffes, ved at man skærer militæudgifterne ned, f. eks. foreløbig med 500 mill. kr. om året.

Derudover mener vi, at Danmark skal træffe handelspolitiske foranstaltninger til at sikre afsætningen af vore eksportvarer til priser, der står i et rimeligt forhold til de priser, vi må betale for de varer, vi skal importere. Hvis man ønsker dette nærmere konkretiseret, kan jeg sige, at man kunne jo begynde med at forlange højere priser i England for vore landbrugsprodukter, og dersom England ikke vil give det, må man så søge at finde afsætning for dem i andre lande, der vil give højere priser, og iøvrigt gøre England opmærksom på, at hvis man ikke kan få faste prisaftaler for de engelske varer til Danmark, kan man ikke føle sig bundet til aftaler om faste priser på danske eksportvarer til England.

Jeg kan også illustrere det på anden måde ved at tale om Vesttyskland. Jeg har ikke detaljerede tal for samhandelen med Vesttyskland, men jeg er klar over, at en væsentlig del af den vesttyske eksport til Danmark består af personbiler; hvis jeg ikke er meget forkert orienteret, kommer halvdelen af de personbiler, der importeres til Danmark, fra Vesttyskland. Nå ja, men der er vel ingenting, der forhindrer Danmark i af samfundsmæssige grunde at lade et passende organ bestemme, hvor mange og hvilke personbiler der skal importeres her til landet. Jeg kender ikke noget til de vesttyske personbilers kvalitet, det har heller ingen betydning i denne forbindelse, men jeg skulle tro, at hvis man gjorde opmærksom på, at medmindre Vesttyskland lukker op for danske varer, sådan som det egentlig er forudsat i vor handelsaftale, ser vi os nødsaget til at lukke af for vesttyske biler til Danmark. Jeg skulle tro, at hvis man gjorde opmærksom på noget sådant, blev regeringen i Bonn til at tale til, og så ville det være muligt at få balance eller tilnærmelsesvis balance i handelsforholdet